

Ádám és a Bükk

A Napfény erdő közelében élt egy kisfiú, Ádám. Sokszor elment oda, amikor kisebb volt, mindig elvitt valamit az erdőből: virágot, gombát, mindenféle erdei bogyót. Mikor nagyobb lett, mókusokat figyelt, meg madarakat és fiókák fészket. Egyszer viszont búsulva ment a Napfény erdőbe. Amikor megpillantotta a Szarvast, kissé felderült a képe.

- Leszel a barátom? A társaim kiközösítenek – kérdezte reménykedve.

- Még mit nem! Barátkozzam egy ilyen incifinci emberkölyökkel! Ember barátkozzon emberrel, állat állattal.

És agancskoronáját magasba tartva elvonult. Akárkit kérdezett, akár más szavakkal, de mindig ez volt a válasz. Leült egy középkorú bükkfa tövébe, és szomorúan nézett a semmibe.

- Velem még itt az erdőben sem törődnek – motyogta nekikeseredetten.

Ám még ennek a kilátástalannak tűnő elgondolásnak a végére sem ért, egy barátságosan susogó hangot hallott:

- Ádám! Ádámka!

A fiú a neve hallatára felpattant, majd körbefordult.

- Ki szól? - kérdezte, ám nem látott senkit, csak egy csomó-csomó fát. - Ki járhatja velem a bolondját? - morgott fennhangon.

- Én vagyok – mondta az előbbi hang. - A Bükk.

- A Büüük? - visszhangozta Ádám.

Ránézett a Bükkre, és szemében csodálkozás tükröződött.

- A fák tudnak beszélni? - kérdezte, majd megerősítette előbbi véleményét. - Valaki tényleg a bolondját járhatja velem. Még hogy beszélnek a fák!

- Khmmm. Kérem szépen, a fák is tudnak beszélni, csak nem mindenki szószátyár alkat. Én sem vagyok az, csak... csak... csak barátot szeretnék.

„No meglátjuk, ki akar becsapni – gondolta Ádám. - A fa mögé akárki elbújhat.”

De hangosan csak ennyit mondott:

- Holnapig gondolkozom, akkor aztán visszajövök, és megmondom, mit döntöttem.

Ádám elindult kifelé az erdőből, de esze ágában sem volt elhagyni a Napfény erdőt. Elbújt egy bokor mögé és várt, de mivel egy teremtett lélek sem bújt ki a Bükk mögül, odament hozzá, és ezt mondta:

- Hahó Bükk! Hallasz engem? Visszajöttem a válasszal.

- Rendben – szolt a Bükk. - Akkor barátok vagyunk?

- Hát persze! Minden nap három órakor eljövök, kivéve a vasárnapot, és négy órakor megyek haza.

Még beszélgettek egy kicsit, aztán Ádám hazament. Másnap elmesélte az iskolában, hogy kivel barátkozott össze. A padtársa, Balázs hangos hahotára fakadt.

- Egy fa a barátod? Ha-ha-ha hi-hi-ha.

Balázs már rohant is Sanyihoz, hogy elmondja neki a hírt: Ádám elvesztette az eszét, mert azt mondta, hogy tegnap összebarátkozott egy fával. Sanyi is szaladt a barátnőjéhez, Esztihez. Ő is elmondta egy lánynak, míg végül az egész osztály tudta a hírt. Így másnap Ádám megint szomorú volt, hogy mindenki az osztályában ilyen jól vigadott rajta. Bükk sajnálkozva nézett újdonsült kis barátjára, majd nagyot sóhajtott:

- Hajaj, bizony így jár, akit nem szeretnek. Ellene fordítanak tüzet-vizet. Persze nem a te hibád, nem azért mondom, csak sajnállak.

Majd beszélgetni kezdtek, mert még nagyon keveset tudtak a másiktól. Ádám egyszer csak megszólalt.

- Barkochbázzunk!

-Azt meg hogyan kell?

- Egyszerű. Én gondolok valamire, te pedig egyszerű kérdéseket teszel fel. Például: tárgy? Vagy zöld színű? Én pedig csak igennel vagy nemmel válaszolhatok rá.

- Értem – bólogatott a Bükk. - Érdekes játéknak tűnik, és a neve is furcsa; barkochba.

Ezzel játszottak egészen addig, amíg Ádám haza nem ment. Másnap az iskolában az volt a házi feladat, hogy gyűjtsenek a fákról olyan adatokat, amelyek mutatják, hogy hasznosak. Ádám jegyzetfüzettel ment az erdőbe.

- Szia Bükk! - köszönt neki Ádám. - Érdekel, mi a környezetismeret házi?

- Naná!

- Az a feladat, hogy le kell írni, miért hasznosak a fák.

Bükk nagyon megilletődött. Izgatottan mozgatni kezdte az ágait. „Lám, a tanító néni szerint hasznosak vagyunk” - gondolta.

- Izé...khmm...izé...elmondjam?

- Köszönöm szépen, ha segítesz.

- Tehát. Mi oxigént termelünk. Némelyikünk szomorú véget ér, például asztal vagy felaprítva tűzifa lesz belőlünk. Biztosan te is szeretsz a fával fűtött jó meleg szobában ücsörögni. Sokunk számtalan állatnak nyújt élőhelyet. Rajtam például egy fülemüle lakik. De tudod, ahogy te is leültél a

tövembe, vándorok is le szoktak ülni alánk megpihenni. Sok kertbe ültetnek minket, mert gyümölcsöt termünk, amik finomak és egészségesek. No meg persze árnyékot is adunk a nyári forróságban.

- Nyá-ri for-ró-ság-ban. Kész. Van még valami?

- Azt hiszem, nincs.

- Nagyon szépen köszönöm a segítséget. Akkor én megyek, mert mindjárt négy óra. Szia.

- Szívesen segítettem. Szia.

Ádám ezekből a hasznos tulajdonságokból semmit sem jegyzett volna meg, hogyha nem magától egy fától hallja. Miután ezeket felolvasta a környezetórán, a következő szünetben Balázs csodálkozva súgta oda neki:

- Neked az anyukád segített? Én hiába kértem, nem jött.

Ádám felkacagott.

- Nem. A fa barátom segített.

Balázs elhallgatott. Kezdett benne motoszkálni a gondolat, hogy Ádámnak tényleg fa barátja van.

Vége